

COM QUE TOT PAGAT...

Com d'equivocat estava el singular filòsof català Francesc Pujols amb la seva famosa profecia (o *boutade*, en francès) que arribaria un dia que els catalans, pel sol fet de ser-ho, ens ho trobaríem tot pagat. No només el Govern de l'Estat no ens retorna el que ens correspon, sinó que do-

Jordi Xargayó

nem sis milions d'euros per rehabilitar un edifici al centre de València; tres milions d'euros per a una escola de Perpinyà quan aquí molts alumnes han d'estudiar en barracons; creem llocs de treball a l'estranger obrint unes ambaixades buides de contingut; financem unes jornades al Brasil sobre l'autodeterminació dels pobles indígenes; ens gastem, només aquest any, 4,6 milions d'euros en les comunitats catalanes a l'exterior

mentre aquí tenim entitats socials, com Mifas, amb dificultats per subsistir; i una llarga llista interminable de subvencions diverses. Tot plegat per acabar essent l'únic govern d'Europa que té un conflicte diplomàtic amb Israel. Francesc Pujols ignorava aleshores que, amb el pas dels anys, la classe política catalana prendria com a referent el seus homòlegs argentins, que van arruinar un dels països més rics del món.

Cartes

Les cartes que els lectors envïen a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

Dret a manifestar-nos

ENRIC PARDO. COORDINADOR D'ICV A COMARQUES GIRONINES.

■ Dissabte passat, representants polítics i simpatitzants d'ICV-EUiA vam assistir lliurement a la manifestació per denunciar la massacre d'Israel en contra del poble palestí. Una manifestació per la pau en la qual vam trobar a faltar molta gent, però en què, paradoxalment, sembla ser que per un sector minoritari, n'hi sobrava. Lamentem que gent que es proclama defensora a ultrança de la llibertat d'expressió negui el dret a manifestar-nos per una causa tan justa com la pau, i que, fessin tot el possible perquè no poguéssim expressar lliurement la nostra solidaritat, insultant i dificultant la marxa de la manifestació, fins i tot amb la complicitat i participació en l'assetjament d'alguns membres de l'organització. La nostra formació sempre s'ha manifestat en favor de la pau i contra la guerra, com ja ho vam fer amb la guerra de l'Iraq, i hem participat activament en les diferents protestes públiques. Aquest tret característic d'ICV-EUiA, els seus militants i simpatitzants l'hem portat a la pràctica des de les tasques d'oposició i en la responsabilitat del govern, tant als ajuntaments com a la Generalitat, i hem estat directament els responsables de la gestió de l'Oficina

de Promoció de la Pau i Drets Humans, per posar un exemple. Per aquests i molts més altres motius que podríem exposar, continuarem exercint el nostre dret a manifestar-nos per les causes a les quals sempre hem fet costat, malgrat que a uns pocs no els agradi.

La cavalcada de Reis de Cassà

XAVIER ROMERO. CASSÀ DE LA SELVA.

■ Crisi?, on és la crisi?. Es veu que per a alguns, a Cassà de la Selva la crisi no hi arribarà mai. La cavalcada de Reis d'enguany es va fer d'una manera més austera i evitant provocar el contribuent amb despeses escandaloses i fora de lloc. L'estalvi, molt important; la generació d'il·lusió envers els menuts, inalterable; no oblidem mai que és la seva gran Diada, tot i que alguns pares, vulguessin el gran espectacle per competir amb Girona, o amb Barcelona. Per motius aliens, faltà la participació prevista de dues formacions locals, dèficit musical que s'haurà de corregir. El canvi d'ubicació de la visita del Patge per la imprevista pluja s'anuncià degudament per ràdio, i els nens van poder ser atesos a l'Estació. També es donà informació de tots els altres actes. Finalment, uns dos-cents col·laboradors en el sopar de germanor, en el millor dels ambients; i una carta d'agrai-

ment adreçada a tots ells, convocant-los per a la Cavalcada de l'any que ve.

Si Cassà és vila de músics, es contractaven diversos conjunts de fora; si al poble hi ha, i funciona molt bé, una associació d'amics del cavall, es portaven camells de fora; si l'Ajuntament té un equip propi de música, es pretenia la gran sonorització externa.

Hi ha hagut pares que han felicitat l'honestetat i el seny en no llançar alegrement els diners públics. Amb l'important estalvi obtingut, es podran anar pagant factures que es deuen des de l'any 2000, que han estat reclamades judicialment, i també es consolidaran altres actuacions de primera necessitat, com ara en educació i en serveis socials.

Per al·lusions a la carta d'un convilatà, curiosament l'home d'una actual regidora, dir que el regidor de Cultura va oferir el seu servei desinteressat com a expositor, per tapar un forat d'agenda; a l'igual que ja havia fet en anys anteriors, i tal com acostuma a realitzar anualment a tota la demarcació, amb més de mitja dotzena de mostres de col·leccionisme, sense cap afany de lucre. Les petites despeses de producció i de muntatge, a excepció del programa, hi han anat al seu càrrec, a més a més de moltes hores de feina. La seva vinculació amb la societat civil cassanenca es remunta fins a l'any 1968, i mai no ha cobrat res,

ni en diners, ni en espècies. Entenem que igualment que els càrrecs públics pel fet de ser-ho puntualment, no estan exempts de pagar els impostos, tampoc haurien d'estar privats de continuar col·laborant amb el seu poble tal com de tota la vida ho hagin pogut fer; i a diferència d'altres, sense cobrar un sol euro.

Representants polítics de Catalunya

IZASKUN FERNÁNDEZ URIBE. GIRONA.

■ Catalunya està des de fa un temps en el punt de mira de la resta de l'estat i ha passat de ser una comunitat de gent emprenedora i complidora, adjectius amb els quals se'ls definia anys enrere, a ser focus de radicalismes i excessos variats participats per polítics mediocres que l'única cosa que estan aconseguint és una opinió tergiversada del que veritablement són, o volen ser, els veritables catalans de pro. Catalans preocupats per una pobra educació pública, una més que desastrosa sanitat, una desmesurada immigració difícil de condicionar en un país amb evidents manques en els més importants sectors de la societat del benestar. No obstant això aquests dies en premsa hem estat testimonis de com alguns polítics catalans se sumaven a manifestacions sobre un

conflicte que succeïx a gairebé 4.000 km. A mi, sincerament m'ha sorprès en gran manera que aquests representants, no tinguin la valentia de fer el propi per la seva terra i surtin al carrer per a solidaritzar-se amb els seus en el que concerneix a la problemàtica del dia a dia. Jo opino que és hora que els polítics catalans, imatge exterior i interior de Catalunya, es concentrin en els seus quefers més propers, que falta els fa. Que aparquin el radicalisme extremista i la solidaritat envers l'aliè -però políticament correcte- i es posin a la tasca de treballar, que aquesta és la seva missió. Estic segura que molts catalans l'hi agrairan.

La nostra sanitat

MONTSERRAT GUARDIOLA ROVIRA.

GIRONA.

■ Dijous passat aquest Diari publicava una nota dient que CiU faria 6.000 preguntes al Parlament de Catalunya dirigides al Govern amb la intenció de poder definir la situació real de les llistes d'espera en la sanitat catalana. Si voleu, apunteu-vos un cas concret: un meu familiar el passat mes de setembre va fer la petició per operació de catarates que necessiten els seus ulls, s'acabà l'any 2008 i cap resposta. El 12 de gener, ja del 2009, arriba una carta dient que té l'operació programada pel pròxim mes de maig. Un èxit en l'atenció sanitària.

Gabriel Janer Manila

NOMÉS UN DANY COL·LATERAL

No es pot ser neutral, davant tants d'infants morts. La premsa diu que la xifra de nins i nines que el diluvi de foc sobre Gaza ha assassinat arriba a tres-cents. No compten aquells altres que n'han sortit amb amputacions greus, aquells que han quedat orfes -alguns han

sobreviscut sota les runes, atrapats amb els cadàvers dels germans i els pares-, els que han vist les seves cases bombardejades i han quedat al carrer, aquells altres que tenen el cos ple de cremades. No compten, tampoc, el mal profund que haurà restat per sempre marcat dins el seu cor. La memòria del foc, la remor de les explosions. Es diu que l'exèrcit israelià ha fet servir explosius de fòsfor i d'altres de metall inert d'alta densitat: partícules metàl·liques que s'encallen fins als ossos. Per què tanta ràbia? Per què, tant de dolor i misèria humana?

He vist les fotografies d'alguns d'aquests nins. Els he mirat als ulls. M'espanta, la mirada de por. He vist els morts embolcallats amb draps plens de sang. He vist la sang, només en les fotografies. I m'he afigurat -perduts en un racó de la memòria- els crits espantosos d'aquests nins durant la massacre. N'he vist d'altres mentre travessaven zones de foc i de combat. I cercaven refugi. No hi ha aigua, ni electricitat, ni menjar. Les fronteres estan tancades. Les ambulàncies no poden arribar a les zones ocupades. Els hospitals

no poden atendre la gent que hi arriba, sovint moribunda.

Qui n'és culpable? Tots som culpables de la sang d'un infant que es vessa entre runes. Tots som culpables. L'exèrcit israelià diu que no fa la guerra contra el poble palestí, sinó contra Hamas, que la gent d'aquest grup posa els infants en els llocs estratègics perquè serveixin d'escut. Us enrecordau d'Herodes? Sota les bombes d'Israel, els nins de Gaza criden inútilment i ploren. Ningú, només els pares si és que els queda un alè de vida, els protegeix. Podríem dir, i m'esforç a creure-ho, que els nins i les nines de Gaza no són un objectiu de l'exèrcit israelià. Tants d'infants morts, tants de ferits, tants d'infants perduts entre les runes només són un dany col·lateral.

Un nin de cinc anys declara a un periodista: «Jo vull anar a la meua escola i he preparat el llapis i el quadern. Voldria dormir, però no puc dormir, només sent el renou dels dispars. Han entrat els tancs al meu carrer i he conegut tot d'una la veu dels tancs. M'he llançat a la falda de la mare. He vist els meus germans i el pare

aferrats a ella. M'ha estret entre els seus braços i he plorat, he plorat».

Nascuts en terra santa i privats del dret a la innocència, mentre els nostres infants juguen a fer guerres amb la Playstation. És clar que per als nostres al·lots només és un joc. Però la guerra mai no pot ser un joc.

Els ulls dels nins i les nines de Gaza imploren que s'acabin els dies de destrucció. Qui n'és culpable? No poden dormir. Es tornen agressius. Tenen cara d'espant. Ara saben que el pare no pot protegir-los i corren a cercar grups militars que puguin reemplaçar-lo. A la fotografia que tinc davant meu, un nin i una nina ploren als funerals dels seus germans de sis i onze anys. Un altre, desplaçat per l'ofensiva israeliana, espera que arribi el menjar humanitari en una escola, a Jabalia, al nord de Gaza. Ningú no sap si arribarà mai un tros de pa, una ampolla de llet. No puc deixar de mirar els ulls d'aquest nin. La seva mirada em produeix inquietud, desassossec. Són uns ulls profundament tristes. Però el seu dolor només és un dany col·lateral.